

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 249, 6 juni 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

6 juni: Nazister avhånades i Stockholm

Inför den så kallade "nationaldagen", som efter många års kampanjande från överheten för att få folk att fira lögnen om det nationella intresset har börjat vinna insteg i många medvetande, hade pressen och snuten varnat för både höger- och vänsterextremister.

"Vänsterextremisterna", också kända som alla som ville visa sin avsky mot dagens öppna nazistdemonstration, samlades vid Slussen strax före 11, till en demonstration organiserad av Nätverket mot rasism. Revolution samlades tillsammans med Arbetarmakt, båda för dagen lätt decimerade av kamraters närvaro vid G8-protesterna i Rostock, med Revo-tidningar och flaggor. En fientligt inställd demonstrant förklarade att ingen ville ha våra tidningar, vilket dessbättre inte var helt sant – ett tiotal gick åt.

Efter sedvanliga tal samt uppträdande av Jan Hammarlund gick demon utan missöden som planerat till Medborgarplatsen, där fler tal samt uppträdanden följde. Så långt den tillståndsgivna anti-rasistdemon. Vi ville givetvis inte sluta där, då de öppna nazisterna skulle marschera från Vasaparken strax efteråt.

En stor del av anti-fascistdemonstranterna tog sig till nazisternas marschväg för att protestera – tyvärr kan vi i nuläget inte mobilisera tillräckligt många för att stoppa nassarna. Snuten gjorde också sitt bästa för att hålla gatorna rena från antirasister. Många föstes iväg eller omhändertogs och bussades iväg, bland annat några Revo-medlemmar. De passade på att konfiskera pinnarna till Revo-flaggorna också, då dessa skulle kunna tänkas användas i våldsamt syfte, allt enligt en storväxt konstapel och hans kumpaner.

Vi som snuten inte hade lyckats hålla borta samlades vid sidan om marschen och skrek anti-fascistiska slagord. Protester mot de 700 tågande nassarna fortsatte längs hela marschvägen och fram till Vanadislunden, där snuten bestämde sig för att bussa iväg omkring 200. Inte av de öppna Hitler-anhängarna i NSF dock, dessa fick hållas, utan av oss som inte gillar Auschwitz.

Jämfört med de sista årens misslyckade försök att stoppa nazistmarschen, måste dagens offentliga och massiva avhånande av nazisterna ses som ett framsteg för den antifascistiska rörelsen.

Uttalande om polisens repression i Rostock

5 juni 2007

Igår demonstrerade 10 000 människor mot statlig rasism, en av de största demonstrationerna någonsin för invandrars rättigheter i den federala republiken Tyskland. Kamrater och aktivister från alla områden av sociala rörelser, från invandrarorganisationer och från den radikala och revolutionära vänstern, deltog i den stora solidaritetsdemonstrationen och vid mötet i Rostock Lichtenhagen.

Det var just på grund av detta som mötet i Lichtenhagen, som hölls till minne av pogromen mot en flyktingförläggning som ägde rum där 1992, och demonstrationen i Rostock den 4 juni, utsattes för ett omfattande angrepp och många kamrater greps. Vattenkanoner användes och delar av demonstrationen, inklusive vår del, omringades. Framför allt hade staten siktet inställt på den radikala och revolutionära vänstern.

Även polisens egen redogörelse visade att alla de smutsiga trick som användes mot demonstrationen, och förbundet mot att den skulle marschera genom stadens centrum "eftersom den var för stor", var beslut som togs på högsta nivå.

Dessa angrepp är en fortsättning av den strategi som används av polisen, riksåklagaren och regeringen, med andra ord hela statsapparaten, mot en växande och alltmer militant proteströrelse. Staten och den borgerliga pressen förtalar oss och fördömer oss, de försöker kriminalisera oss och splittra oss eftersom vi kämpar mot regeringen Merkels och G8:s imperialistiska krigspolitik, angreppen på arbetare och invandrare och för att försvara våra demokratiska rättigheter.

G8 organiserar plundringen av världen, de bygger ett terrornätverk som framkallar berättigat motstånd från arbetarna och de förtryckta folken i hela världen.

De förtalar oss därför att de fruktar ett förenat motstånd och den allt större solidariteten och enigheten i rörelsen. Det är därför som demonstrationen den 2 juni angreps med vattenkanoner, tårgas och stormanfall och speciellt vår del angreps brutalt. Bara i vår del fick 19 kamrater, varav 10 kvinnor, skador i huvudet.

Vi i det "internationalistiska och revolutionära blocket", tillsammans med tusentals andra, försvarade vår rätt att demonstrera. Speciellt solidariserar vi oss med de turkiska kamrater och organisationer, såsom ILPS, som för närvarande kriminaliseras och fördöms.

Demonstranternas motstånd var inte bara berättigat och legitimt, det var också nödvändigt. Vi fördömer polisens repression som är en del av strategin med allt hårdare åtgärder för att spionera på, begränsa och hindra aktionerna mot G8:s toppmöte och ökad intern repression.

Vi kommer inte bara acceptera detta utan beslutsamt motsätta oss. Vi tackar alla de människor och organisationer som stött oss. Låt oss bevara denna solidaritet och fortsätta kampen tillsammans mot G8, deras krig och deras imperialism.

Vi kräver:

Frige alla som gripits! Inga utvisningar!

Bort med alla begränsningar i rätten att demonstrera!

Ingen kriminalisering av legitimt motstånd mot G8!

Förbundet för Femte Internationalen om protesterna mot G8:s toppmöte i Rostock

5 juni 2007

Händelserna under de senaste dagarnas massprotester mot G8:s toppmöte i norra Tyskland har en extraordinär betydelse. Rostock blev ett mikrokosmos inte bara av imperialistisk "demokrati" utan också av motståndet mot kapitalistisk globalisering.

Den 2 juni demonstrerade 80 000 människor mot G8:s toppmöte i den nordtyska staden. De gav uttryck åt ett brett avvisande av kapitalistisk globalisering från arbetarklassen och ungdomar. Den härskande klassens reaktion är upplysande. De använde alla medel de har till sitt förfogande för att försvara ett möte mellan de mäktigaste terroristerna i världen. Polisen angrep demonstranterna med extraordinär brutalitet: vattenkanoner, tårgas, fysiska angrepp och mer än 100 gripna. Statens vävlönade drängar drog sig inte för någonting i sina försök att tysta protesterna. Det skandalösa resultatet av denna orgie i statligt våld var 1 000 skadade. Polisen försökte till och med störa demonstrationen för invandrades rättigheter med gripanden och en blockad av den överenskomna marschvägen. Polisens helikoptrar svävade utan avbrott över demonstranternas tätläger.

Samtidigt inledde den härskande klassen, när den insåg hur impopulär G8:s toppmöte är bland befolkningen i allmänhet, en ideologisk offensiv i sina försök att försvaga motståndet mot kapitalistisk globalisering, för att splittra den och förbereda ökad repression. *Bildzeitung*, en reaktionär hatspridare, hade rubriken "Vill ni huliganer ha död?" och antydde därmed att demonstranterna försökte framkalla en situation i vilken någon kunde bli dödad. Den krävde också att antiterrorenheter skulle ingripa mot demonstrationerna. Påstått vänsterliberala media som *Tagesspiegel* anslöt sig till kampanjen mot militant motstånd med rubriken "Aldrig mera Rostock!"

På detta sätt försöker bourgeoisien att rättfärdiga utvidgningen av sin repressiva apparat. Reaktionära politiker och representanter för polisen, inklusive polisens fackförening, kräver ännu mer brutala angrepp på demonstranterna, användning av gummikulor, skärpning av så kallade munkavleorder och flitigare användning av undantagstillstånd. Den härskande klassen försöker skapa förutsättningarna för ett andra Genua!

Det är så deras "demokrati" ser ut! Vi kan förstås lägga vår röst i valurnan vart fjärde femte år. Men detta har inte den minsta inverkan på den makt och den politik som kapitalisterna utövar och vars intressen de olika regeringarna tjänar. För att bevara sina intressen mot motståndet, upprätthåller kapitalisterna en statsapparat som den kan använda mot arbetarklassens, ungdomens och invandrarernas protester, våldsamt om det behövs. Deras "demokrati" är kapitalisternas dolda diktatur!

Trots detta har kontrarevolutionens planer under en tid inte uppnått de framgångar de ville. Istället har de faktiskt stärkt aktivisterna mot kapitalistisk globalisering. Den 2 juni var det ett massivt och helt berättigat motstånd från många demonstranter mot polisens brutala angrepp. Det stod klart att polisen överraskades av motståndets omfattning vilket lämnade 480 av dem skadade. Den 4 juni var det, även enligt polisens beräkningar, mer än 10 000 som deltog i demonstrationen för invandrades rättigheter och detta trots att platsen låg långt bort och det faktum att det

var en arbetsdag och polisens många försök att hindra människor från att nå demonstrationen. Bland aktivisterna finns en bred solidaritet mot den härskande klassens batonger.

Vi kräver omedelbar frigivning av alla som gripits! Inga utvisningar av dem som hålls kvar! Stoppa repressionen och undertryckandet av demokratiska rättigheter! Lägre mot G8:s toppmöte i Rostock förtjänar solidaritet och stöd från arbetarrörelsen och alla förtryckta i hela världen genom massdemonstrationer, massmöten och protester.

Det är inte så rörelsens officiella representanter ser det. De kan inte snabbt nog ge efter för bourgeoisens krav. Attacs språkrör Peter Wahl anslöt sig till polisens ståndpunkt genom att lägga skulden på de radikala delarna av demonstrationen, krävde att de utesluts från demonstrationerna ("vi vill inte ha er här!") och uppmanade till att ange dem. På ett liknande sätt hävdade den ledande PDS-politikern Monty Shaedel, språkrör för organisationerna, på teve att de i framtiden skulle behöva arbeta närmare polisen och hjälpa dem att identifiera lagbrytare.

Varje politisk krafts verkliga ansikte visar sig inte i tal på högtidsdagar eller i innehållslösa beslut från partikonferenser utan i den verkliga klasskampen. I Rostock visade de reformistiska ledarna för Attac att när det gäller kommer de att stå på den kapitalistiska statens sida och inte samma sida som de antikapitalistiska arbetarna och ungdomarna. De uppträder som strejkbrytare och bourgeoisens agenter i rörelsen.

Det förändrar inte det faktum att det är många aktivister som vill bekämpa kapitalistisk globalisering. Rostock visar att en helt ny generation av kämpar har vuxit fram på senare år. Dessa aktivister förstår allt tydligare att grundorsaken till krig och fattigdom inte bara är den ena eller andra dåliga ledaren utan det kapitalistiska systemet i sig. Detta visar sig i politiseringen av protesterna. Walden Bello, vänsterkritiker av globaliseringen, drog uppmärksamheten till detta i sitt tal till demonstrationen den 2 juni när han pekade på skillnaden mellan protesterna mot G8 idag och dem i Skottland för två år sedan, när scenen dominerades av popstjärnor som Bono och en NGO-elit. Då var mottot "gör fattigdomen till historia", idag är det "gör kapitalismen till historia".

Allt detta bekräftar den analys av situationen i världen och de perspektiv som förs fram av Förbundet för Femte Internationalen. Det kapitalistiska systemets kris leder till en ökad skärpning av politiska och sociala motsättningar och av klasskampen. Samtidigt kännetecknas emellertid situationen i världen av en dramatisk ledningskris i arbetarklassen. Alla de reformistiska ledarna försöker, under den kapitalistiska offensivens eldgivning, försvara den härskande klassens intressen och är därför alltmer benägna att ingå kompromisser på arbetarnas och ungdomarnas bekostnad. De går, som vi sett, så långt som att erbjuda sig som strejkbrytare och informatörer åt den härskande klassen. Med sådana representanter kan vi givetvis inte vinna.

Vi måste ersätta dessa förrädare i rörelsens topp som är beredda att förråda för att säkra en egen plats i det kapitalistiska systemet. Detta är den uppgift som alla står inför som vill se en seger för detta motstånd mot de härskande klassernas, imperialismens och kapitalismens offensiv. Förbundet uppmanar därför alla organisationer och aktivister i den antikapitalistiska vänstern att arbeta tillsammans för att samordna sina aktiviteter. En sådan antiimperialistisk

och antikapitalistisk samordning kan på ett mer effektivt sätt ingripa inte bara i gemensamma aktioner och kampanjer mot den kapitalistiska offensiven utan också inom klassens massorganisationer, i fackföreningarna och i de sociala rörelserna såsom Europas socialforum och Världens socialforum.

I denna kamp måste vi kämpa för klassens självorganisering, för att bygga upp nya organisationer baserade på och kontrollerade av gräsrotsmedlemmarna – aktionskommittéer, strejkkommittéer, organisationer för självförsvar av demonstrationer mot statens eller fascisternas angrepp. Erfarenheterna från Rostock visar att skapandet av organiserat självförsvar mot polisens provokationer och repression är avgörande om vår kamp mot G8:s politik, mot imperialistiska krig, tortyr, plundring av världen och utsugning av arbetarklassen, ska bli framgångsrik.

Samordning av kampen och av kamporganisationer kommer emellertid inte att vara tillräckligt. Vi behöver också en diskussion om rörelsens perspektiv och dess politiska riktning.

Arbetarklassens och ungdomens kamp behöver ett revolutionärt perspektiv, ett perspektiv för beslutsam kamp mot alla bourgeoisens angrepp inte med målet att reformera systemet utan att utplåna det och ersätta det med ett socialistiskt samhälle. Vi behöver en organiserad kraft som kan omsätta detta perspektiv i praktiken, ett revolutionärt parti. Ett sådant parti är nödvändigt inte bara i varje enskilt land utan internationellt. Vi behöver ett världsparti för den socialistiska revolutionen, en ny, femte internation.

I Rostock kunde vi demonstrera de framsteg som redan gjorts. Den 2 juni marscherade vi tillsammans med kamraterna från det italienska facket Cobas och nästa dag organiserade vi ett möte med deras ledande representant Piero Bernocchi. Under en tid har vi arbetat nära tillsammans med många organisationer i "Alliansen mot G8 för ett revolutionärt perspektiv" och "Antiimperialistiska och antifascistiska alliansen mot G8" som bland annat inkluderar organisationer som ATIK, Ny demokratisk ungdom, ILPS, AGIF och Ung Kamp. Tillsammans med dessa kamrater, och tusentals andra, har vi försvarat demonstrationerna den 2 och 4 juni och organiserat aktioner mot polisens angrepp. Alla som genomlevt dessa dagar i Rostock vet att något utöver det vanliga har inträffat. Vi har inte bara upplevt dagar av kapitalistiska angrepp utan också av beslutsamt motstånd, dagar av solidaritet och samarbete mellan antiimperialistiska och antikapitalistiska krafter. De kan inte bryta vårt motstånd! Vi kommer att gå vidare tillsammans i kampen för en annan värld. Det står nu klarare än någonsin: ingen framtid utan socialism! Ingen socialism utan revolution! Ingen revolution utan ett parti! Framåt i kampen för Femte Internationalen!

Rapport från Rostock

Dag 3: Lyckad demonstration trots polisprovokationer

Den tredje protestdagen i Rostock (igår – måndag) började med en demonstration vid en plats i Rostock där nazister och rasister angrep en flyktingförläggning 1992. Några tusen samlades och fick sällskap av ett massivt uppbåd av poliser som agerade mycket provokativt. Stämningen blev mer orolig då polisen grep en ung man till synes helt utan orsak. Dock uteblev en större konflikt, vilket med styrkeförhållandena i åtanke hade varit till polisens klara fördel.

Nazister organiserade en motdemonstration men vi såg aldrig till dem.

Detta berodde på en hög grad av disciplin från samtliga demonstranter och en medvetenhet om att polisen sökte varje tillfälle att provocera fram bråk för att få ingripa. Därtill var arrangörerna av morgondemonstrationen, de olika grupperna som samarbetar i Anti-G8-alliansen för ett revolutionärt perspektiv där också vi själva ingår, väl organiserade och samarbetade för att kunna agera så klokt som möjligt utifrån situationen.

Efter att ha lyckats få samtliga demonstranter att ta sig till den intilliggande tågstationen begav vi oss slutligen av till den stora demonstrationen för dagen – för solidaritet med papperslösa och flyktingar – offer för G8-ländernas rasistiska politik.

Poliser överallt. Längs alla gator upp till demonstrationen står de i dubbla led. Stämningen är hotfull och tryckt. När vi väl kommer fram ställer vi upp i vårt block. Revolution och Förbundet för Femte Internationalen bildade kedjor som vi beslutat om dagen innan för att kunna agera kollektivt och försvara oss så effektivt som möjligt i händelse av attack.

Gårdagens demonstration hade lagligt tillstånd. Polisen kunde med andra ord inte upplösa demonstrationen med hänvisning till formella juridiska aspekter. De valde taktiken att ideligen stoppa demonstrationen, klaga på att det var för många på samma ställe, antyda att vi och andra grupper varit inblandade i lördagens kravaller, kräva att få visitera samtliga demonstranter osv.

De lyckades inte stoppa demonstrationen av två skäl. Att demonstrationen var massiv – cirka 10 000 slöt upp och trotsade polisen – samt att demonstranterna agerade mycket klokt för att inte ge polisen något tillfälle att attackera. Även om den ursprungliga marschvägen fick överges så var det en seger för demonstranterna. Demonstrationen, som från gatan levererade en kraftfull protest mot de styrandes rasistiska världsordning, var en fullständig succé givet dessa förutsättningar.

"No, borders – no nations – stop deportations", "Solidarite avec les sans papiers", "Immigrants must have the rights – here to stay – here to fight" och "Gegen Krieg und Kapital – Widerstand International" var några av slagorden som ekade längs gatorna.

Efter demonstrationens avslutning åkte kamraterna tillbaka till campingen. De grupper som vi samarbetat med under demonstrationen – marxist-leninistiska och maoistiska grupper från Turkiet i vår gemensamma allians – var mycket glada och uttryckte sin entusiasm över att kunna samarbeta i konkreta frågor som demonstrationen – och kring kampen mot imperialistiska krig och mot högern inom socialforum-rörelsen – tillsammans med kamrater från en trotskistisk tradition. En av kamraterna i International People's Struggle uttryckte detta som en historisk framgång.

Idag är det en relativt lugn dag för många av oss. Aktioner ska alldeles strax organiseras mot Caterpillars fabriek i Rostock (Caterpillar producerar bulldozers åt israeliska armén). Sedan planeras en demo för att "välkomna" Bush vid hans ankomst. Vi kommer att skicka kamrater för att delta men ser också behovet att vila upp kamrater (varav många också deltar i det nattliga säkerhetsarbetet för att skydda campingen mot polis- eller fascistattack) inför morgondagens blockadaktioner. Vi ska också arrangera ett möte där en kamrat som varit i Sri Lanka ska berät-

ta om sin erfarenhet och sitt möte med lankesiska kamrater i organisationen Socialist Party – ett arbetarparti med två fackföreningar och ett betydelsefullt inflytande i den lankesiska och tamilska arbetarklassen – som vill gå med i Förbundet för Femte Internationalen.

Revolutionär organisation grundas i Pakistan

30 maj 2007

Den 29 maj hölls ett möte i Lahore, i Pakistan, för att grunda Revolutionära Socialistiska Rörelsen (RSM). Omkring 35 personer deltog för att diskutera statens kris, rörelsen bland advokaterna och arbetarklassen. Bland de som deltog var 15 advokater, 4 lärare som kämpar mot privatisering och 16 som för det mesta var studenter eller ungdomar. En kamrat från RSM inledde om advokaternas rörelse och hur den växer och den nuvarande situationen med olika delar av arbetarklassen som ansluter sig till rörelsen.

Han presenterade inte bara en kritik av de borgerliga partierna, utan också av begränsningarna i advokaternas ledning. Han menade att kravet på en oberoende domarkår mot en militärdiktatur är progressivt men att vi inte ska ha några illusioner om domarkåren eftersom den är en del av det kapitalistiska systemet och därför inte kan vara verkligt oberoende av den härskande klassen som helhet. Han klargjorde att kampen mot det kapitalistiska systemets problem och den misär det orsakar arbetarna och de fattiga i Pakistan inte bara kan vara mot general Musharraf, utan också en kamp för att göra slut på kapitalismen och den socialistiska världsrevolutionens inledning.

Efteråt talade en advokat som varit inblandad i rörelsen för att försvara domare Chaudry för att säga att de måste trotsa militärregimen. Han sade att ”vi advokater är också arbetare eftersom vi arbetar 10 till 12 timmar per dag”. En lärare talade också om den pågående kampen mot privatisering och behovet att ansluta sig till advokaternas rörelse så att arbetarna kan föra fram paroller i rörelsen och förenas i handling mot regeringen.

En vänsteradvokat talade också på mötet och sade att ”det är dags för marxister att föra fram sina paroller i rörelsen och vinna arbetarna för rörelsen och omvandla den demokratiska kampen till klasskamp”. Mot slutet av mötet uppmanade RSM:s organisatör deltagarna att ansluta sig till den nya organisationen och arbeta tillsammans i kampen för arbetarmakt. Vid mötets slut såldes nya numret av *Marxist Voice* och tre personer gick med i RSM.

www.fifthinternational.org

Skotsk nationalism på frammarsch

I början av maj hölls val till Skottlands nationella, lagstiftande parlament. Skottland har traditionellt sett varit ett starkt fäste för Labour, och när det konservativa partiet dominerade engelsk politik under 90-talet växte kraven på ett eget parlament i Skottland. Det blev också så småningom en del av Labours valprogram, och parlamentet upprättades, efter en folkomröstning, år 1999.

De senaste valen visar att en betydande del av skottarna – från alla samhällsklasser – vill ge parlamentet större makt, eller ha ett oberoende Skottland.

Scottish National Party (SNP), som förespråkar oberoende, blev för första gången största parti i parlamentet. Det enorma stödet för SNP pekar på en stark medvind för skotsk nationalism. Anledningen till det är tvåfaldig.

Det första skälet står att finna i att Labours arbetarbas känner sig främmande inför Blairs nyliberala krigspolitik. Partiet kan vanligtvis räkna med vinst i Skottland, men fick nu nöja sig med en andraplats.

Det andra skälet är Scottish Socialist Partys (Skotska Socialistpartiet, SSP) kollaps. SSP, som fick sex ledamöter invalda i parlamentsvalen 2003 och tidigare stöddes av ett betydande skikt i arbetarklassen och facken, uttraderades helt efter en rad interna partiskandaler som resulterade i en apolitisk splittring (vi skrev om detta i *Arbetarmakts nyhetsbrev* nummer 229, <http://www.arbetarmakt.com/nyhetsbrev/nr229.php#4>). Några av SSP:s tidigare röster hamnade hos Solidarity, lett av förre SSP-ledaren Tommy Sheridan, medan andra tidigare SSP-väljare gick över till att stödja SNP.

I slutändan fick dock varken SSP eller Solidarity några parlamentsledamöter. Väljartappet till SNP var något SSP bäddade för när de tidigare högljutt lyfte fram ett ”litet Skottland”, det vill säga, skotskt oberoende, som lösningen på Skottlands problem.

Det är absolut nödvändigt att en folkomröstning om oberoende hålls i Skottland. Frågan som det skotska folket ska ta ställning till bör vara den enkla ”Ska Skottland avskilja sig från Storbritannien?”

Samtidigt som vi förespråkar detta skulle kommunister i folkomröstningen uppmana folk att rösta nej, eftersom vi inte ser någon lösning vare sig i upprättande av ett myller av mindre, kapitalistiska stater eller i ytterligare uppsplittning av den brittiska arbetarklassen.

Men oavsett hur omröstningen går måste vi kräva att den brittiska regeringen i Westminster erkänner dess resultat och arbetar för att förverkliga det. Om det skotska folket önskar avskilja sig från Storbritannien, så är det den engelska och walesiska arbetarklassens plikt att med alla tillgängliga medel kämpa för skottarnas rätt till oberoende.

Den nya skotska vänsterns katastrofresultat visar på bristerna i att ena den radikala vänstern under en reformistisk fana, att anpassa sig till borgerlig nationalism, och att sätta val och parlamentarism över alla andra typer av klasskamp.

Borgerliga arbetarpartier, som Labour, baserar sig på principen om att medlemmarna inte ska kunna ställa sina ledare till svars; på så vis hanterar de motsättningen mellan den borgerliga politiken och arbetarbasen som ska stödja den. Att centrister som Rättvisepartiet Socialisternas skotska kamrater i CWI, och vänstergruppen Socialist Workers Party, föll för Sheridans karisma och okritiskt följde med honom in i Solidarity säger mycket om deras oförmåga att ange ut en oberoende, revolutionär riktning.

Workers Power (London) 316, juni 2007